

სერიოზული, ღრმა კრიზისი

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 1 აგვისტო.

“დინამო” (თბილისი) – “ქაირათი” (ალმა-ათა) 1:1 (1:1).

“დინამო”: გოგია, მოძუაშვილი, ჭელიძე, კანთელაძე, გავაშელი, გ. მაჩაიძე, მ. მაჩაიძე, ესებუა (გ. ნოდია), გუცაევი, რეხვიაშვილი (ებრალიძე), წერეთელი.

“ქაირათი”: ორდაბაევი, სტეპანოვი, ჟუიკოვი, ბაიშაკოვი, გალანსკი, მიხაილინი, ხისამუტდინოვი, ხაპბალისი (ალტუხოვი), ჩებოტარიოვი (ლაზარევი), იონკინი, ევდოკიმოვი.

მსაჯი: ნ. ჟბარევი (მოსკოვი).

დუბლიორები – 0:1.

0:5! ეს ციფრები მძიმე ტვირთად აწევთ თბილისის დინამოელებს წლევანდელი ჩემპიონატის გათამაშების ცხრილში. ფეხბურთის მოყვარულებმა კარგად იციან, რომ პირველ წრეში ჩვენი გუნდი ასეთი ანგარიშით დამარცხდა “ქაირათთან” ალამ-ათაში.

უკვე ეს სამარცხვინო წაგება უნდა ქცეულიყო დინამოელთათვის სტიმულად, რათა რევანშიც დაახლოებით ასეთივე სოლიდური და დამაჯერებელი ყოფილიყო. ეს ეხება პრესტიჟის სფეროს. ხოლო, თუ ამას დავუმატებთ იმ მძიმე სატურნირო სიტუაციას, რომელშიც ახლა ჩვენი გუნდია ჩავარდნილი, ორი აზრი იმის თაობაზე, რომ საპასუხო მატჩში “ქაირათთან” საჭირო იყო მხოლოდ და მხოლოდ გამარჯვება, არ შეიძლება არსებობდეს. 2 ქულა მნიშვნელოვანი შენაძენი იქნებოდა თბილისელთა ერთობ მოკრძალებული, ღარიბული აქტივისთვის. ამ 2 ქულის ასაღებად გუნდს უნდა ებრძოლა ძალების უკიდურესი დამაბვიტ მაქსიმალური ენერჯითა და მონდომებით. მეტიც – შეიძლება, ალმაათელებთან მატჩს ეტაპობრივი გარდატეხის მნიშვნელობაც ჰქონოდა.

და აი, მატჩიც ჩატარდა, მისი შედეგიც იცით – მხოლოდ 1 ქულა. თქმა იმისა, რომ დინამოელებმა არ მოისურვეს სრული შესაძლებლობით თამაში, არ იბრძოლეს მთელი ენერჯით და დაზოგეს ძალები, უბრალოდ, სწორი არ იქნებოდა. ამას ვერც ერთ მოთამაშეს ვერ ვუსაყვედურებთ. მით უფრო შემაშფოთებელია და საგანგაშოა ეს ამბავი. გამოდის, რომ ჩვენს გუნდს უნდა თამაში და ვერ თამაშობს, ყველაფერს აკეთებს გამარჯვებისთვის და ვერ იმარჯვებს, თავის მინდორზეც კი ვერაფერს ხდება ისეთ საშუალო გუნდთან, როგორც “ქაირათია”. ღირსეული რევანშის აღებისა და პრესტიჟის აღდგენის სურვილებმა მეორე პლანზე გადაინაცვლა ჯერ კიდევ მაშინ, როცა სტუმრებმა ანგარიში გახსნეს მე-10 წუთზე, მერე კი, უკვე შესვენების შემდეგ, როცა ალმაათელები საკმაო ხნით საფუძვლიანად დაეუფლნენ ინიციატივას და მდგომარეობის ბატონ-პატრონი გახდნენ, სრული სიცხადით წამოიჭრა სულ სხვა პრობლემა – ფრეს შენარჩუნებისა. ამ ამოცანას გუნდმა დიდი გაჭირვებით გაართვა თავი.

აქედან გამომდინარე, შეგვიძლია ვთქვათ, რომ თბილისის “დინამო” განიცდის სერიოზულ, ღრმა კრიზისს, რომ მისი წარუმატებლობა გამოწვეულია არა მოუნდომებლობითა და დაზარებით, არამედ უკიდურესად ცუდი ფორმით, თამაშის უვარგისი ორგანიზაციით, არასაკმარისი საერთო კლასით.

დავუშვათ, იონკინის მიერ მე-10 წუთზე გატანილი გოლი მეკარისა და სტოპერების შემთხვევითი შეცდომის, ლაფსუსის ბრალი იყო, მაგრამ იგივე სტოპერები და განაპირა მცველები სისტემატურად უშვებდნენ ასეთ შეცდომებს მთელი მატჩის მანძილზე, რის შედეგადაც კარი არაერთხელ იდგა რეალური

საფრთხის წინაშე. ეს იყო არა ცალკეული შეცდომები, არამედ, საერთოდ, არასწორი თამაში, სუსტი დაზღვევა, დათმობა როგორც ტაქტიკური თვალსაზრისით, ისე უშუალოდ ინდივიდუალური ბრძოლის დროსაც. “დინამოს” არც ერთი მცველი არ იდგა სათანადო სიმაღლეზე...

კიდევ უფრო უარესად თამაშობდა ნახევარდაცვა. თამაშობდა ზუსტად ისე, როგორც არ უნდა ითამაშოს ნახევარდაცვამ თანამედროვე ფეხბურთში. ეს იყო ბურთის გაუთავებელი, უსარგებლო ტარება შუა მინდორში, გადაცემების დაყოვნება, კოლექტიური ურთიერთმოქმედების უგულვებელყოფა, ტემპის შენელება. “დინამომ” ნახევარმცველები აინუნშიც არ აგდებენ იმას, გაიხსნა თუ არა წინ თავდამსხმელი, შეიქმნა თუ არა ტაქტიკური ამოცანის ერთი გადაცემით გადაჭრის მომენტი. მათ ერთი მიზანი აქვთ – ატარონ ბურთი საკუთარი ნება-სურვილის მიხედვით, პერსონალურ თამაშამდე დაიყვანონ კოლექტიური გეგმები.

ვერც თავდამსხმელთაგან გამოვყოფთ ვინმეს, რომელიც ქების ღირსი იყოს. აქაც მოთამაშეთა უპირველესი მიზანია პირისპირ შეტაკებანი მოწინააღმდეგე მცველებთან, დროის დაკარგვა ბურთის უნაყოფო ტარებით, ზედმეტი დრიბლინგი. ფორვარდები ხშირად ჯგუფდებიან, ვერ იყენებენ თავისუფალ ადგილებს, იშვიათად და ძალიან უზუსტოდ ურტყამენ კარში. იმ გოლის გარდა, რომელიც რეხვიაშვილმა გაიტანა მე-14 წუთზე საჯარიმო გათამაშების შემდეგ, სტუმრების კართან სულ 2-3 ხერიანი სახიფათო მომენტი თუ შეიქმნა. ეს კი, როგორც ხედავთ, საკმარისი არ არის.

თბილისის “დინამოს” წინაშე კვლავ სრული სიმწვავით დგას მისთვის უჩვეულო პრობლემა – თავი დააღწიოს სახიფათო ზონას. იმედი უნდა ვიქონიოთ, გუნდის ახალი ხელმძღვანელობა ყველაფერს გააკეთებს სერიოზული კრიზისისგან თავის დასაღწევად.

რ. ქორიძე.

“ლელო”, 2 აგვისტო, 1974 წ.